

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Paa Udvandreraskibet

Citation: Drachmann, Holger: "Paa Udvandreraskibet", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 308. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-workid56360/facsimile.pdf> (tilgaaet 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Og om jeg lagdes paa Stejle og Hjul
og bandtes med Strikker fast,
da skreg jeg Hævn over Verden ud,
saa Stejle og Strikker brast.

Farvel, min elskede Hjertenskær,
Gud give Dig Hvilen sød!
For mig er der intet blivende Sted,
ej Hvile i Liv eller Død.

PAA UDVANDRERSKIBET

Stille de sad paa Damperens Dæk:
der var Alvor over de rolige Træk.

Hen over Atlanterhavsvoven de gled,
og Havet mærkede, da Sol gik ned.

En Træktugt-Skare, en Udflyver-Flok;
hver tænkte paa sit — det var broget nok.

En undertrykt Taare i Øjet blinkede:
Hjemmet var svundet, men Fremtiden vinkede.

Den listende Tvivl, den krybende Kummer,
de skulde vel veksles i Dollar-Summer!

Og se, over Voverne Stormsvalen gled,
hvis Hjemsted og Rede slet ingen véd.

Og Røgen stod sort over Skorstenens Rand:
fjernt til Maalet, og langt til Land!

Der sad de stille paa Damperens Dæk,
og Natten faldt over de blege Træk.

Da lød der en Sang. Den var simpel nok —
dog lytted hele den brogede Flok.

Da skinned de Øjne, da smilede de Kinder —
og Horisonten blev lys af Minder. — —